

Miksi Jiddu Krishnamurti on suurempi kuin Eckhart Tolle?

Jiddu Krishnamurtin ja Eckhart Tollen valaistumisprosessit kulki-
vat hyvin erilaisia reittejä. Krishnamurtin valaistuminen kulki
klassista oivallusten reittiä kohti totaalista selkeyttä. Tämän totaa-
lisen selkeyden Krishnamurti sanoi tavoittaneensa vasta yllättävän
iäkkäänä, 37:n ikäisenä. Tollen valaistuminen taas perustui yhteen
superoivallukseen, jonka seurauksena mielessä tapahtui mutaatio.
Tämän superoivalluksen jälkeen Tolle alkoi selvittää, mitä hänelle
oikeastaan oli tapahtunut.

Krishnamurtin ja Tollen valaistumisprosessien ero näkyy tavas-
sa, jolla he vastaavat ihmisten kysymyksiin. Tollen vastaukset ovat
usein hyvin teoreettisia, hän lainaa paljon historian tunnetuilta filo-
sofeilta ja henkisiltä opettajilta, hän antaa ikään kuin oppikirjamai-
sen vastauksen kysymykseen. Krishnamurti puolestaan ei juuri
koskaan lainaa ulkopuolisilta auktoriteeteilta, hän ammentaa vas-
tauksen kokonaan omasta kokemuksestaan ja omasta kyvystään
nähdä kysymyksen ydin.

Krishnamurtin vastaukset tuntuvat usein syvemmiltä kuin Tol-
len. Krishnamurti lähestyy kysymystä pintatasolta edeten siitä sy-
vemmälle keskeisiin ristiriitoihin ja siitä edelleen niiden ulkopuo-
lille. Tolle antaa vastauksensa usein oppikirjamaisesti kertoen, mi-
ten asiat ovat, mutta häntä kuunnellessa ei tule samanlaista tunnet-
ta tunkeutumisesta syvemmälle mielen erilaisiin kerrostumiin.

Toinen keskeinen ero Tollen ja Krishnamurtin opetuksissa on
Tollen korostunut suhtautuminen ihmiskehoon. Tolle puhuu jatku-
vasti siitä, että meidän tulisi oppia ”asuttamaan kehoamme”.
Krishnamurtin opetuksissa taas keho on ikään kuin ymmärrysky-
vystä ulkopuolinen kokonaisuus; on hyvä huolehtia kehosta ja elää

tervettä elämää, mutta kehosta huolehtiminen — kuten jooga — ei Krishnamurtin mukaan millään tavoin auta syventämään oivalluskykyä. Oivalluskyky on Krishnamurtin opetuksissa kehoa ja aivoja syvempi elementti, ja oivalluskyky voi kyllä vaikuttaa aivoihin mutta toiseen suuntaan ei yhteyttä ole. Tässäkin kohtaa Krishnamurti on tietysti oikeassa.

Kolmas ero Tollen ja Krishnamurtin elämässä on se, että Krishnamurti loi maailmaan pyhiä paikkoja, joihin ihmiset voivat mennä tutkimaan elämän syviä kysymyksiä. Krishnamurtin perustamat koulut olivat näitä pyhyiden ilmenemisaikkoja. Tolle kyllä kiertää maailmaa ja pitää puheita sekä keskustelutilaisuuksia monissa eri paikoissa, mutta hän ei ole luonut maailmaan tällaisia pyhyiden ilmenemisaikkoja, jotka jäisivät Tollen kuoleman jälkeen elämään.

Tollella on yksi merkittävä etu Krishnamurtiin nähden. Krishnamurti löydettiin jo nuorena, ja hän pääsi pois omasta kulttuuriperimästään aikaisin; hänen ympärillään oli myös aina ihmisiä, jotka suojelivat ja auttoivat häntä ja tekivät näin helpoksi suureksi henkiseksi opettajaksi tulemisen. Tolle on käynyt koko valaistumisprosessinsa yksin läpi, eikä hänen tukenaan ole ollut ketään. Tässä mielessä Tolle onkin suurempi kuin Krishnamurti; Tolle on osoittanut, että valaistumiseen ei tarvita mitään muuta kuin oma oivalluskyky. Vaikka Krishnamurtin sanoma oli pohjimmiltaan sama, hänen elämänsä järjestyi kuitenkin ulkoisesti täysin eri tavalla; hänen ympärillään oli jo nuoresta alkaen suojelijoiden joukko.

Puhtaasti oivalluskyvyllisestä näkökulmasta katsoen Krishnamurti on eittämättä suurempi kuin Tolle. Hän on tavoittanut jotakin sellaista, mitä Tolle ei kykene pukemaan sanoiksi. Ero on pieni, mutta se on silti olemassa. Kun Tolle puhuu kukista, hän sanoo, että voi melkein aistia kukan ympärillä olevan hiljaisuuden kehän. Krishnamurti pystyisi kertomaan, mikä tuo hiljaisuuden kehä kukan ympärillä on. Tolle korostaa sitä, että ihminen voi siirtyä oman

itsensä ulkopuolelle tarkkailemaan ajatuksiaan. Krishnamurti ei koskaan pyri korostamaan tällaista jakautumaa tarkkailijaan ja tarkkailtavaan vaan päinvastoin näkee jakautuman olevan kaikkien ongelmien alkusyy. Siinä missä Tolle pyrkii viemään jakautuman niin pitkälle, että tarkkailija alkaa toimia itsenäisesti ja ajatus menettää siten merkityksensä, Krishnamurti pyrkii tuhoamaan jakautuman sinänsä. Tämä taas tapahtuu ajatuksia ja tunteita ymmärtämällä eikä siten, että pyritään saamaan yhteys ylivertaiseen tarkkailijaan.

Tulevaisuuden suuri guru, joka aikanaan — ehkä 500 vuoden päästä — ilmaantuu maailmaan, on toivottavasti yhdistelmä Krishnamurtia ja Tollea. Hänen tulisi olla oivalluskyvyltään yhtä syvä kuin Krishnamurtin, mutta hänen elämänsä kulkisi toivottavasti Tollen viitoittamaa latua. Hän ei olisi onnenpekka, joka saisi erikoiskohtelua nuoresta pitäen, vaan hän olisi Tollen kaltainen tavallisen elämän eläjä. Vasta sitten kun tämä suuri guru olisi saavuttanut totaalisen selkeyden, saisi hänen ympärilleen kertyä suojelijoiden joukko — ei yhtään ennen.

Totaalinen selkeys elämässä on äärimmäisen harvinaista, ja vain harvat sukupolvet saavat nauttia sellaisen ihmisen valovoimasta, jollainen elää tätä totaalista selkeyttä. Vaikka 1900-luku oli sotien, saastumisen ja väestönkasvun aikakautta, saivat 1900-luvun ihmiset nauttia Jiddu Krishnamurtista. Minun kuolemani myötä maailmasta poistuu syvä energia, Krishnamurti kertoi ennen kuolemaansa, ja tuo syvä energia palaa maailmaan vasta aikojen kuluessa.

Nyt meillä on Eckhart Tolle, mutta oliko Krishnamurti siinä oikeassa — kuten hän lähes aina oli — että jokin syvä energia on kadonnut maailmasta? Silloin syntyy Eckhart Tollen kaltaisia tarinoita, mutta ei Jeesuksen, Buddhan ja Krishnamurtin kaltaisia elämää suurempia tarinoita.